

- Кой е бил този монах-страник, който те е посещавал?

Бодуен се смути. Леко се изчерви. Той беше изпратил тайно по монахасписмо до брата си Анри. Дали нямаше да пострада нещастния духовник заради него?

- Защо мълчиш? Оправдавай се! Може би ти си знаел още преди мен, че Аспиета се е разбунтувал! Може би нишките на бунта минават и от тук! През тази ^укеля... Измамник! Зад пърба ми гроб да копаеш! А аз ти вярвах като ~~жена~~^и... Аз... аз...

Бесен гняв разтърсваше царя. Гласът му съскаше като плясък на камшик. Бориката в ръката му трепереше и хвърляше зловещи треперящи сенки по лицата на стражите.

- Той трябва да умре! И никой ~~не~~ трябва да ^{не} узнае за това. Никой! Радбракте ли? Устата ви трябва да мълчат като гроб. Само вие и стените на ^укеля ще бъдат свидетели! - извика царят с хрипкав, задушаващ се глас и бързо излезе, без да хвърли поглед към ^{мене} императора, който стоеше като вкаменен на мястото си.

К Калоян изтича навън и се възпута като луд из градините.

Аспиета му бе изневерил! Ромеите оттеглиха съюза ^{си} тъкмо тогава, когато той беше готов за последната решителна бран. Ръцете му се свиха в дива ярост. Ах, той ще ги накаже... Ще ги накаже така, че да го запомнят! Никой не биваше безнаказано да го мами. Никой не трябваше да си играе с доверието му! *Нито миг побег!*

И колкото повече се мъчеше да се убеди, че е наказал справедливо латинеца-изменик, толкова повече яростта му се увеличаваше. Гърлото му пресъхваше, гневни тръпки тичаха по цялото му тяло, ноздрите му буйно се разширяваха в тежко, задърано дишане, черни кръгове се виеха пред помътнелия му взор. Градината му се струваше тясна, дворовете му се струваха тясни, цялата крепост, целия град бяха тесни. Задушаваше се. Искаше му се да разкъса нещо, да счупи нещо, да удари, да смаже... *Де ^{затвори} коя се машили*

Розкошната гора Или! Гайджийце!